

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 września 2017 roku (data nadania przesyłki), powód easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. W. kwoty 431,43 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności nabył od pierwotnego wierzyciela F. Bank p.l.c., prawo do wierzytelności wobec pozwanego R. W.. Pozwanego i pierwotnego wierzyciela łączyła umowy pożyczki nr (...), zawarta 23 stycznia 2015 roku. Na podstawie wskazanej umowy F. Bank p.l.c. przeniósł na rzecz pozwanego środki pieniężne w ustalonej umową wysokości, natomiast pozwany zobowiązał się do zwrotu pożyczki wraz z określoną prowizją i w określonym tamże terminie. Po upływie terminu spłaty pożyczki pozwany nie uregulował płatności w sposób przewidziany w umowie, wobec czego umowa uległa rozwiązaniu, zaś roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu stało się wymagalne (pozew k. 2-3)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 września 2017 roku, w sprawie o sygn. akt II Nc 6104/17, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. (nakaz zapłaty k.17)

Pismem z dnia 16 listopada 2017 roku pozwany R. W. wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podniósł, że powód nie udowodnił istnienia po jego stronie dochodzonej względem pozwanego wierzytelności. Pozwany podniósł, iż na skutek wykorzystania bez jego wiedzy i zgody jego danych osobowych w postaci imienia, nazwiska oraz nr PESEL, inny podmiot zawarł z poprzednikiem prawnym powoda umowę pożyczki. On sam o powyższym zdarzeniu dowiedział się w marcu 2016 roku podczas rozmowy telefonicznej z pracownikiem powoda. Pracownik powoda radził wówczas pozwanemu zgłoszenie owej sytuacji na policję. Pozwany wskazał, iż nr konta bankowego jak również adres zamieszkania zawarte na potwierdzeniu przelewu pożyczki nie należą do niego. Osoba, która podszyła się pod jego osobę, posłużyła się wyłącznie jego imieniem, nazwiskiem oraz nr PESEL albowiem są to dane, w których posiadanie może wejść z łatwością osoba trzecia (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 22-25).

W odpowiedzi na sprzeciw pozwana potwierdziła swoje stanowisko zawarte w pozwie wszczynającym postępowanie w sprawie, nie ustosunkowując się jednocześnie do twierdzeń pozwanego (odpowieź na sprzeciw k. 39 - 40).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 stycznia 2015 roku F. Bank (...) z siedzibą w S. (Malta) dokonał przelewu kwoty 200,00 zł na rachunek nr (...). W przelewie wskazano, iż odbiorcą jest R. W. zamieszkujący pod adresem: ul. (...) (...) (...) P.

(potwierdzenie transakcji k. 41).

EasyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 28 grudnia 2016 roku w W., nabył prawo do wierzytelności pieniężnych przysługujących F. Bank p.l.c.

Strony ustaliły, iż postanowieniami rzeczony umowy zostają objęte wierzytelności opisane Załączniku do Umowy przelewu wierzytelności. W automatycznie wygenerowanym załączniku do wskazanej umowy cełsi została wskazana wierzytelność wobec pozwanego R. W., wynikająca z umowy pożyczki zawartej z F. Bank p.l.c. w postaci niespłaconej należności głównej w kwocie 200 zł, kosztów udzielenia pożyczki w kwocie 209 zł oraz odsetek ustawowych za opóźnienie w kwocie 22,43 zł

(dowody z dokumentów : kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności – k. 8-10; wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 6)

Pismem, którego sporządzenie datowane jest na dzień 23 stycznia 2017 roku pełnomocnik powoda poinformował pozwanego o zawartej umowie cesji oraz wezwał do uiszczenia na rzecz powoda kwoty 415,19 zł w terminie do 6 lutego 2017 roku (pismo k. 5)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedstawionych powyżej dokumentów, które nie budziły wątpliwości Sądu, a ich wiarygodność nie była kwestionowana w toku postępowania przez żadną ze stron. Stwierdzone dokumentami okoliczności Sąd mógł zatem uznać za ustalone już na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c., jako fakty przyznane lub bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W toku niniejszego procesu strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Powód wywodził swoje roszczenia z wierzytelności powstałej w związku z niewywiązaniem się przez pozwanego z zobowiązania wynikającego z zawartej w dniu 23 stycznia 2015 roku umowy pożyczki pieniężnej nr (...).

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W myśl natomiast art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków (tak zwany depozyt nieprawidłowy). Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony

odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie. Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Ustawodawca aby przeciwdziałać ocenianemu negatywnie w świetle zasad współzycia społecznego zjawisku lichwy oraz aby chronić interesy słabszych uczestników obrotu gospodarczego, jakimi zazwyczaj są konsumenci, wprowadził przy tym do kodeksu cywilnego instytucję odsetek maksymalnych, których wysokość winna stanowić podstawowe odniesienie do oceny ekwiwalentności wysokości wynagrodzenia pożyczkodawcy ustalonego w umowie. Stopa tych odsetek ustalana jest w odniesieniu do aktualnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego i odzwierciedla bieżący układ stosunków gospodarczych, „cenę” pieniądza w obrocie międzybankowym i poziom inflacji, zapewnia więc pożyczkodawcom godziwy zysk. Z drugiej strony jej wprowadzenie nie pozwala podmiotom uprzywilejowanym, jakim zwykle w obrocie z konsumentami znajdującymi się w trudnej sytuacji materialnej, niewykształconymi lub mającymi trudności intelektualne z rozeznaniem konsekwencji swojego działania, są pożyczkodawcy, na wykorzystywanie przymusowego położenia słabszej strony umowy. Odsetki, obok prowizji za udzielenie pożyczki, stanowią wynagrodzenie pożyczkodawcy za korzystanie przez kredytobiorcę z jego środków finansowych. Trzeba też podkreślić, że umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Te ostatnie powinny zostać przy tym określone w wysokości rzeczywiście ponoszonej przez pożyczkodawcę tak aby nie stawić ukrytego źródła zysku.

Ustawodawca nie wprowadził dla umowy pożyczki zastrzeżenia zachowania dla jej ważności formy pisemnej. Przepis ten powinien być zatem rozumiany w ten sposób, że umowa pożyczki może zostać ważnie zawarta w dowolnej formie, także ustnej, jednakże fakt jej zawarcia powinien być stwierdzony pismem (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 17 listopada 2000 r., V CKN 141/00, LEX nr 515423; także Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 9 kwietnia 2013 r., I ACA 901/12, LEX nr 1315736).

W niniejszej sprawie pozwany zakwestionował podstawę swojej odpowiedzialności podnosząc, iż nigdy nie zawierał z poprzednikiem prawnym powoda umowy pożyczki. Zaprzeczenie faktu przez stronę postępowania sprawia, iż okoliczność staje się sporna i wymaga udowodnienia. Zgodnie zatem z art. 6 k.c., wobec tego, iż to powód z faktu zawarcia umowy pożyczki wywodził swoje roszczenie, powinien fakt ten udowodnić. Pozwany jedynie może, choć nie musi, przedstawiać dowody na wykazanie okoliczności przeciwnej, jednakże to na powódzie ciąży obowiązek wykazania zasadności dochodzonych w procesie roszczeń.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy zauważyć należy, iż powód nie przedstawił żadnego pisma, które stwierdzałoby fakt zawarcia przez niego z R. W. umowy pożyczki. W ocenie Sądu przedłożone potwierdzenie przelewu również nie stanowi o powyższym.

Dla wykazania zasadności swojego roszczenia powód nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, do czego oblił go art. 232 k.p.c. w świetle twierdzeń pozwanego, iż żadnej umowy z powodem nie zawierał. Powód nie ustosunkował się ponadto do stanowiska pozwanego, który podnosił, iż pożyczka zawarta została na skutek kradzieży jego danych osobowych przez osobę trzecią, jak również do przytaczanej przez pozwanego rozmowy z pracownikiem powoda, który przyznawał, iż pożyczka faktycznie nie została zaciągnięta przez pozwanego. Pozwany podnosił natomiast, iż w potwierdzeniu przelewu mającym dowodzić iż doszło do zawarcia umowy pożyczki wskazany został adres zamieszkania oraz nr konta bankowego, z którymi pozwany nigdy się nie identyfikował. Z ustaleń poczynionych przez tutejszy Sąd (wydruk z bazy PESEL SAD k. 51-53) wynika, iż pozwany nigdy nie zamieszkiwał pod zamieszczonym tamże adresem, tj. (...)-(...) P., ul. (...). Pozwany podnosił nadto, że jego dane osobowe takie jak imię, nazwisko i numer PESEL są ogólnie dostępne, ponieważ figurują w Krajowym Rejestrze S., w którym pozwany ujawniony jest jako członek zarządu.

W ocenie Sądu mając na uwadze powyższe stwierdzić należało, iż strona powodowa nie udowodniła faktu zawarcia przez poprzednika prawnego powoda umowy pożyczki z pozwanym. Na marginesie wskazać należy również, iż powód w żadnym stopniu nie wykazał podstawy wysokości żądanej kwoty. Z treści pozwu wynika, iż na roszczenie objęte

powództwem składa się kwota 200 zł tytułem niespłaconej pożyczki, kwota 209 zł tytułem kosztów udzielenia pożyczki oraz kwota 22,43 zł tytułem odsetek za opóźnienie. Jednocześnie powód nie przedstawił żadnych dowodów, które mogłyby ukazać podstawę wyliczenia zarówno kwoty 209 zł jak również kwoty 22,43 zł. Sąd nie miał zatem możliwości jakiegokolwiek oceny ich zasadności.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł, iż powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.